

Sirotek.

olk! Volk!“ Tako je prijoal domov pastirček Joško. Vaški otroci so ga obkolili in gledali objokanega dečka. Gospodinje so prišle na prage in ponavljale: „Volk! Volk!“ Može so pa vzeli vile in sekire in so jo naglo odrinili v gozd — nad volka. Joško ni upal z njimi. Sredi vasi je sedel na kamen in bridko jokal. Marnova Zalka mu je dala kos pogače. Joško jo je stisnil v klobuk in jokal še bolj glasno.

„Ne jokaj no, saj te ni ugriznil!“

„Pa mi je kozo vzel“.

„Čegavo pa?“ hiti Zalka.

Joško še bolj glasno zaihti.

„No, čegavo? Povej vendar!“ Zalki je bilo srce silno glasno. Spomnila se je srnjačke in malega kozka Ringelca, ki ga je imela tako rada.

„Ali je srnjačko?“

Joško jo pogleda s solznimi očmi in glasno zajoka.

Tedaj Zalka steče proti domu in joka takisto glasno: Srnjačko, srnjačko je volk! Mama, srnjačko pa Ringelca tudi!“

— — — — —
Prišli so može, prignali razkropljeno čredo koz na vas. Vse je hitelo krog preplašenih živalic. Vsak je iskal svoje kozice. Vse so bile — prav vse — samo srnjačke ni bilo. Le to je pobasal požeruh in jo odnesel ter zadavil. Dobili so raztrgano v grmovju — a roparja volka ni bilo nikjer. Kako je vokal Ringelc po srnjački. Zalka ga je vedla domov in tudi ona je jokala. Vendar ga je pa tolažila: „Ne vekaj ne! Saj si moj!“ In precej mu je dala tečne krme poln predpasnik, in lačni Ringelc je pozabil umorjene srnjačke. Poslej pa je blagosrčna Zalka posebno skrbela za Ringelca in si mislila: „Kako bi bila jaz sirotka, ko bi mi pobrala smrt dobro mamico! Le jej, le jej sirotek!“

Basnigoj.

